

ΚΑΠΟΤΕ... ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ – Στο σπίτι του Χριστόπουλου

Η παιδική εφευρετικότητα είναι αξιοθαύμαστη, ειδικότερα όταν πρόκειται για παιδιά στερημένα από τα αγαθά της πόλης. Και αν ο κινηματογράφος ήταν ένα τέτοιο αγαθό που μας έλειπε στο χωριό εκείνα τα όμορφα χρόνια και το απολαμβάναμε σπάνια κάποια καλοκαίρια στο καφενείο του Μούρκου, το θέατρο σκιών, τον καραγκιόζη που γνωρίζαμε μόνο μέσα από την τηλεόραση, έτυχε να τον χαρούμε ζωντανά - σε μια άλλη βέβαια εκδοχή του - στο σπίτι του Δημήτρη του Χριστόπουλου.

Ήταν καλοκαίρι και ως συνήθως είχε μαζευτεί όλη η παλιοπαρέα στου Μερμίρη που υπήρχε τηλεόραση για να δούμε το «Κάθε μεσημέρι» ή τη «Λέσχη μυστηρίου» όταν ο Δημήτρης (ο «Μήτσος» όπως τον αποκαλούσαμε) μας ανακοίνωσε κάτι αναπάντεχα ευχάριστο: «Λοιπόν μάγκες, αύριο έχει καραγκιόζη. Μια δραχμή μόνο το εισιτήριο». Η έκπληξή μας ήταν απερίγραπτη. «Αλήθεια λες Μήτσο, θα παίξουν καραγκιόζη στο μαγαζί,» ρωτάμε με πρωτοφανή αγωνία, αλλά αμέσως μας εξηγεί ότι αυτό που θα βλέπαμε θα παιζόταν στο σπίτι του. Μονομιάς μια σκιά σκέπασε το προσωρινά χαρούμενο πρόσωπό μας. Όμως ο Δημήτρης επιστράτευσε όλη τη ρητορική του ικανότητα να μας πείσει ότι το έργο που θα βλέπαμε θα ήταν ισάξιο εκείνων του Σπαθάρη. Έτσι αποφασίσαμε την επομένη το μεσημέρι να συναντηθούμε για αυτή την ιδιότυπη παράσταση.

Ο χώρος δεν ήταν τίποτε περισσότερο από μια ανήλιαγη αποθήκη που με επιμέλεια είχε μετατραπεί σε θεατράκι. Λίγα καθίσματα, μετρημένα και με τέχνη τοποθετημένα σε σειρές σαν κερκίδες και μια σκηνή από τεζαρισμένο ριζόχαρτο στερεωμένο σε ξύλινο πλαίσιο που τη φώτιζαν στις άκρες δυο λαμπάκια τροφοδοτούμενα από μπαταρία. Οι φιγούρες ήταν αριστοτεχνικά φτιαγμένες από σκληρό χαρτόνι, αν και μονόχρωμες σε σκούρο χρωματισμό. Για ταμείο υπήρχε ένα τενεκεδάκι που θα έριχνε μέσα ο καθένας μας τον οβολό

του ως εισιτήριο κατά την είσοδό μας στην αποθήκη. Αρχικά δεν είχαμε πιστέψει σε μια τέτοια πληρωμή, «σοβαρά το λες ρε Μήτσο, θα πληρώσουμε;» για να πειστούμε σε λίγο ότι αυτό δεν ήταν παρά μια πολύ μικρή αμοιβή του κόπου του («ξέρετε τι κόπο θέλει αυτή η δουλειά και τι έξοδα;»).

Σαν έκλεισε η λάμπα που φώτιζε το σκοτεινό χώρο, η σκηνή έλαμψε με το κιτρινόλευκο φως της. Αν και δεν ήταν μεγαλύτερη από μια οθόνη τηλεόρασης, ο αριστουργηματικός τρόπος κατασκευής της μας είχε γοητεύσει. Το σκηνικό προμήνυε μια λαμπρή παράσταση. «Χαλάλι το εισιτήριο» σκεφτόμασταν όταν σε λίγο η δεξιοτεχνία του Δημήτρη στις κινήσεις των φιγούρων και το αστείρευτο χιούμορ του στα σχόλια που τις συνόδευαν μας άφησε άφωνους. Και προς έκπληξή μας, στο τέλος της παράστασης τα χρήματα μας επιστράφηκαν και το όλο θέμα το εκλάβαμε σαν ένα καλόγουστο αστείο του ανέκαθεν εφευρετικού Δημήτρη.

Έτσι, με χαρά δεχτήκαμε να πάμε και την άλλη μέρα για ένα νέο έργο που ο μικρός καλλιτέχνης θα παρουσίαζε. Ενώ όμως είχαμε απολαύσει κι εκείνη την παράσταση, στο τέλος ο Δημήτρης μένει για λίγο αμίλητος και σκεπτικός. Εμείς περιμέναμε να τον δούμε να σηκώνεται και να μας μοιράζει ξανά τα χρήματα, όπως την προηγούμενη. Και αμίλητοι, παρατηρούσαμε την κάθε του έκφραση, την κάθε του κίνηση. «Τι λέτε τώρα να κάνουμε;» μας ρωτά σε λίγο αμήχανα. «Μήτσο δε θα μας δώσεις τα λεφτά πίσω;» πετάγεται κάποιος με αυθάδεια. Σχεδόν αυτόματα εκείνος σηκώνεται και διατάζει: «πάμε, θα τα φάμε σοκολάτες» και μονομιάς κατευθυνθήκαμε για το μαγαζάκι του μπαρμπα-Γιάννη να πάρουμε λίγες από εκείνες τις λεπτές ΙΟΝ σοκολάτες με τις δύο αυλακίες που κόστιζαν τότε μόλις 2 δραχμές.

Ένα άλλο καλοκαιρινό συμβάν ήταν οι αγώνες στίβου που διοργάνωσε ο ίδιος στο πίσω μέρος του σπιτιού του. Υπήρχε ένας αρκετά ευρύς και μακρύς χώρος στο οποίο αγωνιζόμασταν στη σφαίρα, το ύψος και το ακόντιο. Μάλλον θα διαδραματιζόνταν κάποιοι Ολυμπιακοί Αγώνες εκείνη την περίοδο και προφανώς είχαμε επηρεαστεί. Όλα εκεί ήταν αυτοσχέδια: μια στρόγγυλη πέτρα

για σφαίρα και ένα ίσιο παλούκι για ακόντιο ή για εμπόδιο στο άλμα εις ύψος, στηριγμένο δεξιά και αριστερά σε δυο καρέκλες.

Το παιχνίδι κρατούσε ως το απόγευμα, την ώρα που θα ερχόταν ο πατέρας των παιδιών από τα μεταλλεία που με ένα σφύριγμα, σαν το σήμα κάποιου διαιτητή, σταματούσε αυτόματα κάθε δραστηριότητα. Όχι γιατί τον ενοχλούσαμε, αλλά γιατί έτσι το συνήθιζε, να μαζεύεται η φαμίλια του την ώρα που γύριζε από τη δουλειά. Το ίδιο σφύριγμα συχνά ακούγαμε και όταν παίζαμε μπάλα λίγο πιο κάτω στον περίβολο της εκκλησίας, που και τότε σήμαινε αυτόματα τη λήξη του παιχνιδιού. Η μάνα μου τα δυο αυτά αδέρφια τα είχε ως υποδείγματα και με σύγκρινε πάντα μαζί τους για να μου τονίζει το ανάγωγο του χαρακτήρα μου.

Το τελευταίο όμως γεγονός που θυμάμαι από το σπίτι του Δημήτρη ήταν ένα γλέντι στη γιορτή του, που κράτησε μέχρι τα ξημερώματα. Μόλις είχα διαβεί το κατώφλι για το γυμνάσιο και μου ήταν πιο εύκολο για τέτοια ξεπορτίσματα και ξενύχτια (αλλά και σήμερα, τα παιδιά που τελειώνουν το δημοτικό, δεν αισθάνονται πως ξαφνικά μεγάλωσαν, έχοντας τις πιο παράλογες απαιτήσεις;). Ο Αποστόλης είχε ήδη περάσει στην Σχολή Ευελπίδων για την οποία ετοιμαζόταν και ο Δημήτρης και η χαρά όλης της οικογένειας ήταν εμφανής. Το κρασί με τις πίτες και τα κεφτεδάκια της κυρα-Λένης δίνανε και παίρνανε και ο χορός δεν σταμάταγε στο τσιμεντένιο δάπεδο με τη γυαλιστερή βαθυκόκκινη τσιμεντοκονία που μου είχε κάνει τόση εντύπωση. Όλοι οι φίλοι του ήταν εκεί, καθώς και κάποιοι από τους μεγαλύτερους που τυχαίνει να μην θυμάμαι, πέρα από το Θανάση τον Παπαναγιώτου που με συνόδεψε στο σπίτι μου τα ξημερώματα επειδή του φάνηκα ελαφρά ζαλισμένος από εκείνη την πρώτη μου οиноποσία.

Ο Δημήτρης χόρευε εξαιρετικό ζεμπέκικο και όλοι του ευχόμασταν καλή πρόοδο ώστε να τον καμαρώσουμε κι αυτόν αύριο Εύελπι σαν τον Αποστόλη, να φορά την όμορφη στολή του και να μαγεύει τα κορίτσια ως πολυπόθητος μέλλοντας γαμπρός, γιατί είχαν ιδιαίτερη πέραση τότε οι αξιωματικοί. Να τον κοιτά ευθύβολα και περήφανα ο πατέρας του προσφέροντάς του όμοιος

ομοίω με άνεση τσιγάρο όπως και στον αδελφό του και όχι να κρύβεται ο άμοιρος για να απολαύσει τα αγαπημένα του Καρέλια. Και μέσα από τη δική του επιτυχή προοπτική μεθούσαμε και εμείς οι μικρότεροι από τη λαχτάρα να ζήσουμε κάποτε κάτι ανάλογο. Δεν μας ζάλισε εκείνο το βράδυ μόνο το γλυκό κρασί του μπαρμπα-Γιώργου, αλλά και η σφοδρή επιθυμία να μεγαλώσουμε και να φύγουμε από το χωριό, να ζήσουμε μια άλλη ζωή που ονειρευόμασταν με το δικό μας αθώο και αφελή τρόπο. Πού να ξέραμε τότε πως θα έφτανε κάποτε η στιγμή που θα λαχταρούμε να ζήσουμε έστω και μια μέρα από εκείνα τα χρόνια και ας ήταν αυτή η χειρότερη όλων!

Αν στην πόλη τα πιο ωραία λαϊκά τα χόρευαν σε σπίτια με μωσαϊκά, στο χωριό μας κάποιοι τα χόρευαν σε σπίτια με τσιμεντένια δάπεδα βαμμένα με κυπαρισσί ή κόκκινη λαδομπογιά και που οι ξέφρενοι στροβιλισμοί τα είχαν κάνει τόσο λεία, που δε χρειαζόταν πλέον κανένα μέσο να τα λειάνει περισσότερο. Δεν ξέρω αν σήμερα αυτά ακόμη υπάρχουν και αν έχει εκτιμηθεί η αξία τους ώστε να διατηρηθούν, αλλά οι αναμνήσεις που γεννήθηκαν πάνω τους αναμφίβολα ζουν και βασιλεύουν.

Συνεχίζεται.....